

Farkas Arnold Levente

A férfi lehetőségei

Szigetmonostor, tizenkilenc szeptember huszonhat, csütörtök.

A férfi nem hozta magával a szemüvegét. Ez a szöveg érvénytelen. A bizonytalanság partján áll a nő. Integet.

A férfi időnként azt gondolja, prózát ír. Megint máskor költőnek képzei magát egy szigeten, ahol szavakból teremt angyalokat. Próza és vers között nincs semmi különbség, éppen csak a valóság.

A férfi elavult. A nő divatos. A férfi xabálytalan. A nő bájos.

Hozzátartozik a valósághoz a fejfájás, ahogy a szigethez a szavakból teremtett angyalok, a kézirat megszakad.

Pócsmegyer, tizenkilenc szeptember tizenhárom, péntek.

Vagy van kereszténység, vagy nincs. Ha van, itt az ideje, hogy elkezdjek keresztényként élni. Ha nincs, akkor is.

Holnap lesz Panka születésnapja. Tíz esztendővel ezelőtt szeptember tizenegyediké hétfőre esett. Négy évvel később, amikor Gellért született, szeptember huszonharmadika is hétfőre esett.

Lócika kedden született abban az esztendőben, amikor nagymamám meghalt, október tizennyolcadikán. Január harmincadika is keddi nap volt ezerkilencszázhetvenkilencben. Egy évvel később augusztus huszonegyediké szombatra esett.

Telefonált az üveges Tótfaluról. Hétfőn jön este hat után. Nincs pénzünk.

Várom a csodát.

Eszter nem hisz a csodában.

Olvastam nemrég egy könyvet, amiben a pap lemásolta a szeretethimnusz Pál apostol első korintusi leveléből. Elolvasta, összetépte, kidobta az ablakon. Úgy érezte, a szeretet csak illúzió. Ahol már nem tudsz szeretni, állj odébb. Az egyenlőséget szivattyúk segítségével sem valósíthatjuk meg, gondolta a pap, aztán a feltámadás reménye nélkül elbújt a föld alá.

Ahol a szeretet már csak illúzió, ott hallgatni kell.

Most, amikor ugyanúgy, mint eddig, idézem Tandorit, legfőbb ideje, hogy. A változás elhatározás. A damaszkuszi út allegória, mondom a nyolcadikosoknak. Peches osztály a nyolcadik bé, írja Karinthy a *Dunakanyarban*.

Szigetmonostor, tizenkilenc szeptember tizenkettő, csütörtök.

Az asztalt piros terítő borítja. A nők biztosan azt mondanák, hogy bordó, mert a nők több színárnyalatot képesek megkülönböztetni, olvastam valahol. A festők pedig biztosan azt mondanák, hogy vörös. A festőnők jól festenek.

Felhajtom az asztalon a terítőt, ami olyan színű, amiben jól érzem magam. Mert az ember vagy jól érzi magát, vagy rosszul érzi magát, vagy pedig érzéketlen. Kinézek az ablakon, de semmit se látsz. Ezt a mondatot abban a könyvben olvastam, amiben döglött legyek hevernek az ablakpárkányon, az egyik jókora.

Pócsmegyer, tizenkilenc szeptember huszonöt, szerda.

Tulajdonképpen arról van szó, hogy nincs pénzünk. Ez az igazság. Ha volna pénzünk, lenne. A férfi, akinek neve van, gyáva.

Ma van a tizenötödik házassági évfordulónk. Milyen jó lett volna, ha el tudnám vinni színházba. Szombaton láttuk a *Liliomot*. A férfi nem éppen rossz ember, csak fáradt és gyenge.

Már meg is kaptam Esztertől az ajándékomat, a *Keresztapa*-trilógiát. Én nem vagyok ennyire kreatív, tőlem konyakos meggyet kap és szerencsesorsjegyet. Ha nyerünk, elvihetem színházba. Ha nem nyerünk, még mindig megölhetek valakit.

Mindenki hazudik. Én is. Most akkor vagy az a hazugság, hogy mindenki, vagy az, hogy én is.

A férfi nem hisz a csodában, a csoda lehetőségében azonban nem kételkedik. A férfi gyermekei piszkos lehetőségek közt örülnek a fény nevének. A férfi lehetőségei kilátástalanok.

A férfi árkot ás. Nyolcvan centi. A férfi gyermekei nem látszanak ki az árokból. Elrongyolódott angyalszárnyak kerülnek elő a föld mélyéből. A férfi valami langyos ízt forgat a szájában. A férfi tudja, hogy a nőt szeretni kell.

Undorodik a gyermek a vértől, ám ez az undor nem maradhat sokáig titokban. Az igazi mondatok eltakarják az álcázott mondatok jelentését. A férfi elavult.

Szigetmonostor, tizenkilenc szeptember tíz, kedd.

A legfőbb baj pedig az, hogy hiteltelen vagyok. Persze nagyon nehéz hinni abban, ami nem létezik. Persze ha erősen hiszünk valamiben, valóságossá válik a név. Mert valamiben lehet hinni erősen, valami másban pedig gyengén.

Meg tudom érteni Sanyit is, aki azt hitte, egy könyvtárban olvasni kell. Legszívesebben én is egy erdőben sétálnék, tudóm rejtett hólyagocskáiba raktároznam az őszt, lelkemre nem kötnék görcsöt az időből. Az időnek azonban ritmusa van, a ritmussal pedig együtt jár a fáradtság és az unalom, a szeretet türelmes.

Beck Tamás

Szentgyónás

Rossznyelvek szerint katolikus papok a ponyvaregények legkitartóbb olvasói, de ez alávaló rágalom. Miért is lenne szükségük a tisztelendő uraknak efféle kiadványokra, amikor némelyik szentgyónás egyenértékű egy bünbarlangban történő látogatással? Légrádi atya Kajla Tibi bünbánó vallomásait szerette leginkább. Megadta a módját találkozásaiknak. Akkurátusan kiszellőztette legénylakásából a felesleges szagokat, mielőtt az ötszázhatvanhárom munkahelyet jelentő vegyiüzemben targoncavezetőként dolgozó fiatalembert a Püspökvár keleti szárnyában megbűvó lakosztályba invitálta. Leporolt bakelitlemezt helyezett egy özönvíz előtti lejátszókészülékre, s kisvártatva komolyzene áradt a szoba sarkaiiba állított hangfalakból. Tibi különleges kiváltság-